

El dia que siguis nina

Amb l'esperança absurda ?però què hi farem, és esperança? que ho tornis a aprendre

Foto: Donnie Ray Jones

Són les set. Et mires al mirall i et dius, així en secret, que et queda tan bé el blau. No te n'estàs de pensar que ets bonica. Ni d'esperar que el vidre et contesti i tant que sí. Amb els dits et pentines els cabells i et deixes el serrell així com a tu t'agrada. Et fas el cafè, sense sucre ni llet. Falten dues hores perquè soni el timbre i parlis a classe dels rius de Catalunya. A la tele diuen que el Barça va guanyar. La teva notícia cada dia és la mateixa i se't repeteix, perquè ho acapara tot, i la carregues i quin mal tot plegat. Se t'anirà repetint -els primers símptomes, el diagnòstic, la por- fins que ja no recordaràs ni això.

Al pati els nens juguen. S'empaiten. Escoltes com la Marta i el Pol s'inventen la vida d'una dona que fa un pam. Li mouen la cama dreta i després l'esquerra per fer-la caminar. Parlen per ella fent una veu aguda i fina i tot d'una esclaten a riure. És ben banal, però et quedes quieta. Al banc. I te'ls mires i se t'encongeix no saps què.

El dia que mai voldries que arribés, qui et botonarà de color blau i no de color verd? Qui et pentinarà amb els cabells cap al costat però amb aquells quatre cap endavant, com a tu t'agrada? Qui et dirà això és el cafè. Això, el mirall. Això, el televisor. Amb l'esperança absurda -però què hi farem, és esperança- que ho tornis a aprendre.

Aquest algú, que no serà res més que un algú, et cantarà ara que tinc vint anys i tu contestaràs

una melodia estranya que s'anirà aprimant. Com t'aprimaràs tota tu per dins. Que no tindràs lloc ni per a la vergonya, ni per a l'angúnia, ni per al sentiment de culpa. Estaràs neta. No patiràs per ells ni per tu.

T'aixeques del banc. Nens, feu la fila. El dia que siguis nina, hauràs oblidat què vol dir jugar.